

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a opta)

21 decembrie 2011 *

În cauza C-503/10,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Varhoven administrativen sad (Bulgaria), prin decizia din 24 septembrie 2010, primită de Curte la 20 octombrie 2010, în procedura

Evroetil AD

împotriva

Direktor na Agentsia „Mitnitsi”,

CURTEA (Camera a opta),

compusă din domnul K. Schiemann, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a opta, domnii L. Bay Larsen și E. Jarašiūnas (raportor), judecători,

* Limba de procedură: bulgara.

avocat general: domnul J. Mazák,
grefier: doamna R. Șereș, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 septembrie 2011,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Evroetil AD, de I. Raychinova, advokat;
- pentru Direktor na Agentsia „Mitnitsi”, de domnul V. Tanov, precum și de doamnele S. Valkova, N. Yotsova și S. Yordanova, în calitate de agenți;
- pentru guvernul bulgar, de domnul T. Ivanov și de doamna E. Petranova, în calitate de agenți;
- pentru guvernul elen, de doamnele K. Paraskevopoulou și Z. Chatzipavlou, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de domnul W. Mölls, precum și de doamnele K. Herrmann și S. Petrova, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/30/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 mai 2003 de promovare a utilizării biocombustibililor și a altor combustibili regenerabili pentru transport (JO L 123, p. 42, Ediție specială, 13/vol. 39, p. 170), a Nomenclurii combinate din Tariful vamal comun (denumită în continuare „NC”) care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CEE) nr. 2587/91 al Comisiei din 26 iulie 1991 (JO L 259, p. 1), a articolului 2 alineatul (1) din Directiva 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității (JO L 283, p. 51, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 98) și a articolului 20 prima liniuță din Directiva 92/83/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind armonizarea structurilor accizelor la alcool și băuturi alcoolice (JO L 316, p. 21, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 152).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Evroetil AD (denumită în continuare „Evroetil”), pe de o parte, și Direktor na Agentsia „Mitnitsi” (directorul Agenției „Vămi”, denumit în continuare „Direktor”), pe de altă parte, cu privire la caracterul legal al înștiințării de plată a accizelor aferente lunilor noiembrie și decembrie 2006, precum și ianuarie, martie și mai 2007.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 92/83 și Regulamentul (CE) nr. 3199/93

- 3 Articolul 19 alineatul (1) din Directiva 92/83 prevede:

„Statele membre aplică o acciză la alcoolul etilic în conformitate cu prezenta directivă.”

- 4 Potrivit articolului 20 prima liniuță din Directiva 92/83:

„În sensul prezentei directive, termenul «alcool etilic» se referă la:

- toate produsele cu o tărie alcoolică reală pe volum de peste 1,2 % vol. și sub codurile NC 2207 și 2208, chiar dacă aceste produse sunt conținute în alt produs sub alt capitol din NC.”

5 Potrivit articolului 26 din Directiva 92/83, trimiterile la codurile NC sunt considerate trimiteri la codurile din versiunea acestora în vigoare la adoptarea directivei respective, adică cea care rezultă din Regulamentul nr. 2587/91.

6 Articolul 27 alineatul (1) din Directiva 92/83 prevede:

„Statele membre scutesc de accize produsele care intră sub incidența prezentei directive după îndeplinirea condițiilor stabilite de acestea în scopul asigurării aplicării corecte a respectivelor scutiri și al prevenirii oricărei evaziuni, evitări sau abuz:

(a) atunci când sunt distribuite sub formă de alcool complet denaturat în conformitate cu cerințele oricărui stat membru, aceste cerințe fiind notificate și acceptate [...];

(b) dacă sunt atât denaturate, în conformitate cu cerințele oricărui stat membru, cât și utilizate în prelucrarea oricărui produs cu excepția celor destinate consumului uman;

[...]”

7 Regulamentul (CE) nr. 3199/93 al Comisiei din 22 noiembrie 1993 privind recunoașterea reciprocă a procedurilor pentru denaturarea completă a alcoolului în scopul scutirii de la plata accizelor (JO L 288, p. 12, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 184) enumeră denaturările care sunt autorizate în fiecare stat membru pentru utilizarea în scopul denaturării complete a alcoolului în conformitate cu dispozițiile articolului 27 alineatul (1) litera (a) din Directiva 92/83. Indicarea denaturărilor autorizate de Republica Bulgaria a fost introdusă în Regulamentul nr. 3199/93 prin Regulamentul (CE) nr. 67/2008 al Comisiei din 25 ianuarie 2008 (JO L 23, p. 13), care a intrat în vigoare la 29 ianuarie 2008.

NC

- 8 NC, instituită prin Regulamentul nr. 2658/87, este întemeiată pe Sistemul armonizat mondial de denumire și codificare a mărfurilor (denumit în continuare „SA”), elaborat de Consiliul de Cooperare Vamală, devenit Organizația Mondială a Vănilor, și instituit prin Convenția internațională încheiată la Bruxelles la 14 iunie 1983, care a fost aprobată în numele Comunității Economice Europene prin Decizia 87/369/CEE a Consiliului din 7 aprilie 1987 privind încheierea Convenției internaționale privind Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor, precum și a protocolului de modificare a acesteia (JO L 198, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 3, p. 199). NC, în versiunea care rezultă din Regulamentul nr. 2587/91, cuprinde, în partea a doua, secțiunea IV, un capitol 22, intitulat „Băuturi, lichide alcoolice și oțet”. În acest capitol, poziția 2207 are următorul cuprins:

„2207 Alcool etilic nedenaturat cu o tărie alcoolică reală pe volum de peste 80 % vol ; alcool etilic și rachiuri denaturate de toate tipurile:

2207 10 00 — Alcool etilic nedenaturat cu o tărie alcoolică reală pe volum de peste 80 % vol

2207 20 00 — Alcool etilic și rachiuri denaturate de toate tipurile”.

Directiva 2003/30

- 9 Potrivit considerentelor (4)-(7), (10), (14) și (23) ale Directivei 2003/30:

„(4) Sectorul transporturi reprezintă peste 30% din consumul final de energie din Comunitate și se extinde, această tendință fiind în plin progres, împreună cu emisiile de dioxid de carbon, iar această extindere va fi mai mare procentual în țările candidate, în urma aderării lor la Uniunea Europeană.

(5) [...] Dintr-o perspectivă ecologică, Cartea albă [a Comisiei privind «Politica europeană de transport pentru 2010: momentul de a decide»] cere o reducere a dependenței de petrol (care în prezent este de 98%) din sectorul de transporturi, prin utilizarea unor combustibili alternativi cum sunt biocombustibilii.

(6) Utilizarea pe scară mai largă a biocombustibililor în transporturi constituie doar o parte din pachetul de măsuri necesare pentru îndeplinirea prevederilor Protocolului de la Kyoto și din orice pachet de politici destinate respectării unor noi angajamente în acest sens.

(7) Utilizarea pe scară din ce în ce mai largă a biocombustibililor pentru transporturi [...] este unul dintre instrumentele prin care Comunitatea își poate reduce dependența de importul de energie și poate influența piața combustibililor pentru transport [...]

[...]

- (10) Promovarea utilizării biocombustibililor în transporturi constituie un pas înainte spre o aplicare mai largă a biomasei, care va permite în viitor o dezvoltare mai intensă a utilizării biocombustibililor [...]

[...]

- (14) Bioetanolul și biodiesel-ul, când sunt utilizate pentru vehicule, în formă pură sau în amestec, trebuie să satisfacă standardele de calitate stabilite pentru a asigura performanțe optime ale motoarelor. [...]

- (23) Deoarece obiectivul acțiunii propuse, respectiv introducerea principiilor generale de asigurare a comercializării și distribuției unui procentaj minim de biocombustibili, nu poate fi realizat în suficientă măsură de statele membre [...]"

¹⁰ Articolul 1 din Directiva 2003/30 prevede:

„Prezenta directivă are drept scop promovarea utilizării în transporturi a biocombustibililor sau a altor combustibili regenerabili pentru înlocuirea motorinei sau a benzinei în fiecare stat membru, pentru a contribui la unele obiective cum ar fi îndeplinirea angajamentelor privind schimbarea climatului, securitatea aprovizionării care să nu dăuneze mediului și promovarea surselor de energie regenerabile.”

11 Directiva respectivă prevede la articolul 2:

„(1) În înțelesul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(a) «biocombustibili» înseamnă combustibili lichizi sau gazoși pentru transport, produși din biomasă;

[...]

(2) Se consideră biocombustibili cel puțin produsele menționate mai jos:

(a) «bioetanol»: etanol produs din biomasă și/sau fracția biodegradabilă a deșeurilor, în vederea utilizării ca biocombustibil;

[...]”

12 Potrivit articolului 3 alineatul (1) din aceeași directivă:

„(a) Statele membre trebuie să ia măsuri pentru ca o proporție minimă de biocombustibili și alți combustibili regenerabili să fie plasată pe piețele lor, iar în acest scop trebuie să stabilească obiective naționale orientative.

[...]”

Directiva 2003/96

- ¹³ Considerentul (27) al Directivei 2003/96 prevede:

„Prezenta directivă nu aduce atingere aplicării dispozițiilor relevante din Directiva 92/12/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind regimul general al produselor supuse accizelor și privind deținerea, circulația și monitorizarea acestor produse [JO L 76, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 129] și din Directiva 92/83/CEE [...], când produsul destinat utilizării, pus în vânzare sau utilizat drept carburant sau aditiv de carburant este alcoolul etilic definit în Directiva 92/83/CEE.”

- ¹⁴ Potrivit articolului 1 din Directiva 2003/96, „[s]tatele membre impozitează produsele energetice și electricitatea în conformitate cu prezenta directivă”. La articolul 2 alineatul (1) din aceasta se află o listă a produselor considerate „produse energetice” în sensul acestei directive. Aceste produse sunt identificate prin codurile NC în care se încadrează, care, potrivit articolului 2 alineatul (5) din aceeași directivă, trebuie interpretate ca fiind cele din NC astfel cum rezultă din Regulamentul (CE) nr. 2031/2001 al Comisiei din 6 august 2001 de modificare a anexei I la Regulamentul nr. 2658/87 (JO L 279, p. 1), în care modul de redactare a poziției 2207 este identic cu cel din Regulamentul nr. 2587/91.

- ¹⁵ Nici codul NC 2207, nici codul NC 2207 1000, nici codul NC 2207 2000 nu se regăsesc în lista menționată la articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2003/96.

16 Potrivit articolului 2 alineatul (3) din această directivă:

„Atunci când sunt destinate utilizării, sunt puse în vânzare sau sunt utilizate drept carburant sau combustibil pentru încălzire, produsele energetice altele decât cele pentru care este precizat un nivel de impozitare în prezenta directivă se impozitează în funcție de utilizarea lor, la rata aplicată combustibilului pentru încălzire sau carburantului echivalent.

Pe lângă produsele impozabile enumerate la alineatul (1), orice produs destinat să fie utilizat, pus în vânzare sau utilizat drept carburant, aditiv sau în vederea măririi volumului final al carburanților se impozitează la rata aplicabilă carburantului echivalent.

[...]”

17 Articolul 16 alineatul (1) a treia și a patra liniuță din directiva respectivă prevede:

„[...] statele membre pot aplica o scutire sau o rată redusă a impozitării sub control fiscal la produsele impozabile menționate în articolul 2 în cazul în care aceste produse sunt alcătuite din unul sau mai multe din următoarele produse sau conțin unul sau mai multe din următoarele produse:

[...]

- produse incluse în codurile NC 2207 2000 și 2905 11 00 care nu sunt de origine sintetică;
- produse obținute din biomasă, inclusiv produse incluse în codurile NC 4401 și 4402.”

Dreptul național

- ¹⁸ Legea privind accizele și antrepozitele fiscale (Zakon za aktsizite i danachnite skladowe, DV nr. 91 din 15 noiembrie 2005), în versiunea aplicabilă pentru perioadele fiscale în discuție (DV nr. 81 din 6 octombrie 2006 și nr. 105 din 22 decembrie 2006, denumită în continuare „Legea privind accizele”), prevede la articolul 2 că sunt supuse accizelor:

„1) alcoolul și băuturile alcoolice;

[...]

3) produsele energetice și curentul electric;

[...]”

- ¹⁹ Articolul 4 din Legea privind accizele prevede:

„1) «Produse supuse accizelor» înseamnă produsele menționate la articolul 2;

[...]

- 5) «Coduri NC» înseamnă codurile Nomenclaturii combinate, conform anexei I la [Regulamentul nr. 2658/87]. În ceea ce privește alcoolul și băuturile alcoolice se aplică codurile NC din Nomenclatura combinată aplicabilă la 31 decembrie 1992, iar în ceea ce privește produsele energetice și curentul electric se aplică codurile NC din Nomenclatura combinată aplicabilă la 1 ianuarie 2002;

[...]

- 12) «Denaturare» înseamnă un procedeu prin care se adaugă la alcoolul etilic substanțe otrăvitoare sau substanțe cu gust sau miros neplăcut (adaosuri), care fac ca alcoolul să fie periculos pentru sănătate sau impropriu consumului;

[...]

- 23) «Bioetanol» înseamnă etanol obținut din biomasă și/sau dintr-o parte a deșeurilor biodegradabile și destinat utilizării ca biocombustibil.

[...]”

20 Potrivit articolului 9 din Legea privind accizele:

„Alcool etilic (alcool) este orice produs care:

1. este cuprins în codurile NC 2207 și 2208 și al cărui conținut de alcool în concentrația procentuală pe volum este mai mare de 1,2%, chiar dacă acest produs este parte a unui produs care intră sub incidența altui capitol al [NC] a Republicii Bulgaria;

[...]”

- 21 La articolul 13 din Legea privind accizele se află o listă a produselor considerate „produse energetice” în sensul legii respective. Această listă este, în esență, identică cu cea care figurează la articolul 2 alineatul (1) din Directiva 2003/96.
- 22 Articolul 31 alineatul (5) din Legea privind accizele stabilește accize pentru alcoolul etilic de 1 100 BGN pe hectolitrul de alcool pur. Articolul 32 alineatul (1) punctul 7 din această lege prevede accize pentru combustibili de 0 BGN la 1000 litri pentru bioetanolul încadrat în codul 22 072 000 din NC.
- 23 Articolul 35 alineatele (1) și (2) din Legea privind accizele prevede:

„(1) Conform articolului 13, produsele energetice, destinate utilizării drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor sau care sunt oferite spre vânzare, respectiv sunt utilizate ca atare și pentru care nu s-a stabilit o acciză la articolul 32 alineatul (1) și la articolul 33 alineatul (1), vor fi supuse accizelor unui combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor similar.

(2) În afară de produsele energetice prevăzute la articolul 13 și de bioetanol, toate produsele destinate utilizării drept combustibil sau aditiv pentru scăderea vâscozității combustibililor sau care sunt oferite spre vânzare, respectiv sunt utilizate ca atare vor fi supuse accizelor unui combustibil pentru motor similar stabilit la articolul 32 alineatul (1).”

Acțiunea principală și întrebările preliminare

- 24 Evroetil, antrepozitar autorizat pentru administrarea unui antrepozit fiscal, este abilitat să producă alcool și bioetanol. Aceasta a făcut obiectul unui control cu privire la perioada fiscală cuprinsă între 1 iulie 2006 și 10 mai 2007, în cursul căreia a pus în consum o cantitate de 124346,05 litri dintr-un produs declarat ca fiind bioetanol încadrat în codul NC 2207 2000. Acest produs a fost astfel supus unei accize de 0 BGN. Ulterior, o cantitate de 111 425 de litri din acest produs a fost restituită către Evroetil și se afla în acest antrepozit la data controlului. La cumpărător, o cantitate de 10 555,55 litri a fost înscrisă în contabilitate ca fiind bioetanol și a fost vândută de acesta din urmă drept combustibil combinat cu benzină.
- 25 Cu ocazia controlului, autoritățile vamale au prelevat mai multe eșantioane din produsul în discuție în acțiunea principală. O analiză a stabilit că acesta prezintă un conținut de alcool de cel puțin 98,5 %, conține esteri, adică acetat de etil, alcool superior, aldehydă, precum și alcool metilic și nu a fost denaturat. Acest ultim element nu a fost contestat. Autoritățile vamale au concluzionat că acest produs ar fi trebuit declarat alcool etilic nedenaturat sub codul NC 2207 1000 și că ar fi trebuit, așadar, să fie supus unei accize de 1 100 BGN pe hectolitrul de alcool pur. Prin urmare, acestea au emis o înștiințare de plată prin care s-au constatat obligații privind accizele în valoare de 1 397 973,17 BGN plus dobânzi al căror cuantum era, la 5 noiembrie 2007, de 148 897,89 BGN.
- 26 Întrucât accizele și dobânzile datorate pentru lunile noiembrie și decembrie 2006, precum și pentru ianuarie, martie și mai 2007, adică 1 372 000,41 BGN accize și 144 292,54 BGN dobânzi, au fost confirmate ca urmare a acțiunii introduse la Administrativen sad gr. Ruse (Tribunalul Administrativ din Ruse), Evroetil a formulat recurs la instanța de trimitere.

- 27 Aceasta din urmă arată că, în cadrul acțiunii introduse la Administrativen sad gr. Ruse, un expert a concluzionat, în esență, că produsul în discuție în acțiunea principală este impropriu consumului uman, fiind cancerigen, că poate fi utilizat drept biocombustibil, în măsura în care compoziția sa corespunde condițiilor prevăzute de specificația tehnică stabilită de Evroetil pentru bioetanolul destinat utilizării ca biocombustibil, că îndeplinește cerințele proiectului de normă europeană pr EN 15376 pentru bioetanolul utilizat drept combustibil și că este produs cu ajutorul unei tehnologii diferite de cea utilizată pentru fabricarea alcoolului etilic. Instanța de trimitere arată că este de acord cu aceste concluzii.
- 28 Evroetil susține în fața acesteia din urmă că produsul în discuție în acțiunea principală trebuie supus unei accize egale cu zero. În această privință, Evroetil subliniază, printre altele, că denaturarea sa îl face impropriu utilizării drept combustibil. Aceasta adaugă că nu trebuie să plătească accize pentru partea din produs care a fost restituită de cumpărători.
- 29 Direktor susține că produsul în discuție în acțiunea principală este alcool etilic ce nu a fost denaturat în conformitate cu Regulamentul nr. 3199/93 și, prin urmare, se încadrează la codul NC 2207 1000 și trebuie supus accizelor. Potrivit Direktor, faptul că acest produs este impropriu consumului uman nu este relevant în această privință. În plus, acesta consideră că restituirea unei părți din produs în antrepozitul Evroetil nu permite scutirea acesteia din urmă de obligația de a plăti accize.
- 30 Instanța de trimitere arată că supunerea la accize a produsului în discuție în acțiunea principală și suma eventual datorată cu acest titlu depind în mod direct de încadrarea sa în NC și, așadar, de natura acestui produs. În această privință, instanța arată că întâmpină dificultăți, pe de o parte, în a stabili dacă produsul respectiv constituie bioetanol în sensul Directivei 2003/30, considerând printre altele că această directivă se referă la utilizarea ca biocombustibil și că o parte a produsului în discuție în acțiunea principală a fost restituită în antrepozitul Evroetil și, pe de altă parte, în a stabili dacă

bioetanolul poate fi considerat un produs energetic, situație în care o astfel de calificare ar avea consecințe cu privire la tratamentul fiscal al acestuia potrivit dreptului național. Instanța de trimitere se îndoiește și de posibilitatea de a considera că bioetanolul reprezintă un alcool, bioetanolul nefiind menționat în NC.

- 31 În aceste condiții, Varhoven administrativen sad a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare, precizând că acestea nu privesc accizele datorate în perioadele fiscale ulterioare aderării Republicii Bulgaria la Uniune, adică în lunile ianuarie, martie și mai 2007:

„1) Articolul 2 alineatul (2) litera (a) din [Directiva 2003/30] trebuie interpretat în sensul că definiția bioetanolului se referă și la produsele precum cel în cauză, care prezintă următoarele caracteristici și trăsături obiective:

- este produs din biomasă;
- este produs prin intermediul unei tehnologii speciale, descrisă în una dintre specificațiile tehnice pentru producerea de bioetanol întocmite de [Evroetil] și care se deosebește de tehnologia de producere a alcoolului etilic de origine agricolă, în conformitate cu una dintre specificațiile tehnice întocmite de același producător;
- conține mai mult de 98,5% alcool și următoarele substanțe care îl fac impropriu consumului: alcool rafinat – 714,49 până la 8 311 mg/dm³; aldehydă – 238,16 până la 411 mg/dm³; ester (acetat etilic) – 1 014 până la 8 929 mg/dm³;

- îndeplinește cerințele [proiectului] de normă europeană pr EN 15376 pentru bioetanolul folosit drept combustibil;
 - este destinat utilizării drept combustibil și, în practică, este utilizat ca biocombustibil prin adăugarea sa la benzina A-95 și este vândut în stații de alimentare;
 - nu este denaturat printr-o procedură specială de denaturare [?]
- 2) Articolul 2 alineatul (2) litera (a) din [Directiva 2003/30] trebuie interpretat în sensul că produsul în cauză poate fi clasificat drept bioetanol doar atunci când este folosit în practică în calitate de biocombustibil sau este suficient ca acesta să fie numai destinat utilizării drept biocombustibil și/sau să fie adecvat utilizării drept biocombustibil?
- 3) În cazul în care, pe baza răspunsurilor la [prima și la a doua] întrebare [...], se pleacă de la premisa că, în cazul produsului în cauză sau al unei părți corespunzătoare din acesta, este vorba despre bioetanol, care este codul [NC] în care trebuie încadrat produsul în cauză?
- a) Dispozițiile capitolului 22 din NC și, concret, poziția 2207 trebuie interpretate în sensul că acestea cuprind clasificarea produsului ca bioetanol?
- b) În cazul unui răspuns afirmativ la [a treia] întrebare [litera a)], la clasificarea bioetanolului și, concret, a produsului în cauză, trebuie să se țină seama de aspectul dacă produsul a fost denaturat (conform procedurilor prevăzute de [Regulamentul nr. 3199/93] sau conform unei alte proceduri admisibile)?

- c) În cazul unui răspuns afirmativ la [a treia] întrebare [litera b)], prevederile NC referitoare la poziția 2207 trebuie interpretate în sensul că doar bioetanolul denaturat poate fi încadrat la codul NC 2207 20 [00]?

 - d) În cazul unui răspuns afirmativ la [a treia] întrebare [litera c)], prevederile NC referitoare la poziția 2207 trebuie interpretate în sensul că bioetanolul nededaturat poate fi încadrat la codul NC 2207 10 [00]?

 - e) În cazul unui răspuns afirmativ la [a treia] întrebare [litera a)] și al unui răspuns negativ la [a treia] întrebare [litera b)], la care dintre cele două subpoziții – 2207 10 [00] sau 2207 20 [00] – poate fi încadrat produsul în cauză?

 - f) În cazul unui răspuns negativ la [a treia] întrebare [litera a)], bioetanolul trebuie încadrat în unul dintre codurile NC menționate în cadrul definiției cuprinse în articolul 2 alineatul (1) din [Directiva 2003/96] și, în cazul unui răspuns afirmativ, care este codul respectiv?
- 4) În cazul în care, pe baza răspunsurilor la [prima și la a doua] întrebare [...], trebuie să se considere că, în cazul produsului în cauză sau al unei părți corespunzătoare din acesta, nu este vorba despre bioetanol, produsul în cauză, care prezintă caracteristicile menționate și trăsăturile obiective prezentate la [prima] întrebare [...], poate fi clasificat ca alcool etilic în sensul articolului 20 [prima liniuță] din [Directiva 92/83]?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitate

- ³² Evroetil contestă admisibilitatea tuturor întrebărilor adresate, care ar fi factuale și ar avea un caracter consultativ. În plus, dispozițiile a căror interpretare este solicitată în prima, în a doua și în a patra întrebare ar fi clare, iar răspunsul care ar putea fi dat la a treia întrebare nu ar fi util pentru soluționarea acțiunii principale.
- ³³ Trebuie amintit în primul rând că, în cadrul cooperării dintre Curte și instanțele naționale, astfel cum este prevăzută la articolul 267 TFUE, numai instanța națională sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei aflate pe rolul său, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinenta întrebărilor pe care le adresează Curții (Hotărârea din 14 decembrie 2006, Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, C-217/05, Rec., p. I-11987, punctul 16 și jurisprudența citată).
- ³⁴ În consecință, dacă întrebările adresate de o instanță națională au ca obiect interpretarea unei prevederi de drept al Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe, cu excepția cazului în care este evident că cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare urmărește, în realitate, să o pună în situația de a se pronunța prin intermediul unui litigiu fictiv sau de a formula opinii consultative cu privire la întrebări generale sau ipotetice, atunci când interpretarea dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul acțiunii principale ori în cazul în care Curtea nu dispune de elementele de fapt sau de drept necesare pentru a răspunde în mod util întrebărilor care i-au fost adresate (Hotărârea Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio, citată anterior, punctul 17 și jurisprudența citată).

- 35 Nu astfel stau lucrurile în ceea ce privește prezenta cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare. Astfel, din decizia de trimitere rezultă cu claritate că instanța națională consideră că răspunsurile la întrebările adresate, care vizează interpretarea mai multor dispoziții de drept al Uniunii, i-ar fi necesare pentru a stabili tratamentul fiscal care ar trebui acordat potrivit dreptului Uniunii unui produs precum cel descris în prima întrebare și pentru a soluționa, astfel, litigiul cu care este sesizată.
- 36 În al doilea rând, pretinsa claritate a răspunsurilor la întrebările adresate nu interzice nicidecum unei instanțe naționale să adreseze Curții întrebări preliminare și nu are drept efect privarea Curții de competența de a se pronunța cu privire la astfel de întrebări (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 septembrie 2008, UGT-Rioja și alții, C-428/06-C-434/06, Rep., p. I-6747, punctele 42 și 43, precum și jurisprudența citată).
- 37 Rezultă de aici că trebuie să se răspundă la întrebările adresate.

Cu privire la prima și la a doua întrebare

- 38 Prin intermediul primei și al celei de a doua întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă definiția bioetanolului cuprinsă în articolul 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/30 trebuie interpretată în sensul că, pe de o parte, se referă și la produsele precum cel în cauză, care este obținut din biomasă prin intermediul unei tehnologii care se deosebește de tehnologia de producere a alcoolului etilic de origine agricolă, care conține mai mult de 98,5 % alcool etilic și substanțe care îl fac impropriu consumului uman, care îndeplinește cerințele proiectului de normă europeană pr EN 15376 pentru bioetanolul folosit drept combustibil și care nu este denaturat printr-o procedură specială

de denaturare, și, pe de altă parte, impune utilizarea efectivă a acestui produs ca biocombustibil.

³⁹ Direktor, guvernele bulgar și elen, precum și Comisia Europeană consideră că definiția cuprinsă în această dispoziție include un astfel de produs. Direktor și guvernul bulgar consideră în plus că acesta trebuie să fie utilizat în mod efectiv drept combustibil, iar guvernul elen apreciază că noțiunea „bioetanol” în sensul Directivei 2003/30 nu poate fi interpretată independent de destinația acestui produs. Cu privire la acest din urmă aspect, Comisia a arătat în cursul ședinței că, în vederea calificării unui produs drept „bioetanol” în sensul aceleiași dispoziții, criteriul decisiv îl constituie utilizarea efectivă a acestui produs ca biocombustibil, subliniind, întrebată fiind cu privire la acest element, că Directiva 2003/30 pune accentul pe capacitatea produsului respectiv de a fi utilizat ca atare.

⁴⁰ Potrivit articolului 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/30, bioetanolul este un etanol, adică un alcool etilic produs între altele din biomasă și utilizat ca biocombustibil. Potrivit alineatului (1) litera (a) al aceluiași articol, un biocombustibil este un combustibil lichid sau gazos utilizat pentru transport, produs din biomasă. Rezultă că un produs care conține mai mult de 98,5 % alcool etilic și care este obținut din biomasă corespunde definiției bioetanolului cuprinse în articolul 2 alineatul (2) litera (a) din această directivă dacă este „utilizat ca biocombustibil”.

⁴¹ În ceea ce privește această ultimă condiție și astfel cum a menționat guvernul bulgar, din examinarea comparativă a diferitelor versiuni lingvistice ale dispoziției respective rezultă că anumite versiuni, cum ar fi versiunile cehă și franceză, lasă să se înțeleagă că este necesară utilizarea efectivă ca biocombustibil. Cu toate acestea, alte versiuni, cum ar fi versiunile italiană și lituaniană, par să menționeze că este suficient simplul fapt că produsul este destinat utilizării ca biocombustibil. Alte versiuni lingvistice,

cum ar fi versiunile în limba spaniolă și în limba polonă, pot fi privite în sensul că pot permite una dintre aceste interpretări.

⁴² Potrivit unei jurisprudențe constante, necesitatea unei aplicări și, pe cale de consecință, a unei interpretări uniforme a diferitelor versiuni lingvistice ale unei dispoziții de drept al Uniunii impune ca, în caz de neconcordanță între acestea, dispoziția în cauză să fie interpretată în raport cu economia generală și cu finalitatea reglementării din care face parte (Hotărârea din 24 octombrie 1996, Kraaijeveld și alții, C-72/95, Rec., p. I-5403, punctul 28, precum și Hotărârea din 19 aprilie 2007, Profisa, C-63/06, Rep., p. I-3239, punctul 14).

⁴³ În această privință, din articolul 2 alineatul (2) din Directiva 2003/30 rezultă că bi-oetanolul, care este descris la litera (a) a acestui alineat (2), nu constituie decât un exemplu de produs care poate fi considerat biocombustibil în sensul directivei respective. Astfel cum a fost deja menționat la punctul 40 din prezenta hotărâre, această ultimă noțiune privește în mod specific un combustibil produs din biomasă și utilizat pentru transport. În plus, rezultă în special din considerentele (4)-(7), (10) și (14) ale Directivei 2003/30, precum și din titlul său și din articolul 1 că aceasta are ca obiect promovarea utilizării în transporturi a biocombustibililor sau a altor combustibili regenerabili pentru înlocuirea motorinei sau a benzinei utilizate în prezent.

⁴⁴ Or, a interpreta noțiunea „bioetanol” în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/30 ca și cum ar presupune numai posibilitatea ca un produs dat să fie utilizat ca biocombustibil ar contraveni acestui scop. Cu toate acestea, a considera că un produs nu corespunde acestei noțiuni decât dacă este efectiv utilizat ca biocombustibil ar face ca o astfel de calificare să depindă de verificări factuale ulterioare de natură să o facă dificil de aplicat în practică. Trebuie menționat de asemenea că, potrivit considerentului (23) și articolului 3 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2003/30, tocmai prin punerea în vânzare pe piață a biocombustibililor și a altor combustibili regenerabili ar trebui încurajată utilizarea acestora drept combustibili de înlocuire pentru transport.

- 45 Rezultă că etanolul produs din biomasă nu constituie bioetanol în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/30 decât dacă a fost pus în vânzare ca biocombustibil pentru transport.
- 46 De altfel, întrucât această dispoziție nu prevede altă condiție care să privească tehnologia de producție utilizată, substanțele pe care le-ar conține produsul, normele pe care le-ar respecta sau eventuala sa denaturare, aceste elemente nu influențează posibilitatea de a considera că un produs dat este bioetanol în sensul dispoziției respective.
- 47 Din cele de mai sus rezultă că trebuie să se răspundă la prima și la cea de a doua întrebare că definiția bioetanolului cuprinsă în articolul 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/30 trebuie interpretată în sensul că se referă și la produsele precum cel în cauză în acțiunea principală, care este obținut, printre altele, din biomasă și care conține mai mult de 98,5 % alcool etilic, dacă este pus în vânzare ca biocombustibil pentru transport.

Cu privire la a treia și la a patra întrebare

- 48 Potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul procedurii de cooperare între instanțele naționale și Curte instituite la articolul 267 TFUE, este de competența acestora din urmă să ofere instanței naționale un răspuns util, care să îi permită să soluționeze litigiul cu care a fost sesizată. Din această perspectivă, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate (Hotărârea din 17 iulie 1997, Krüger, C-334/95, Rec., p. I-4517, punctele 22 și 23, precum și Hotărârea din 11 martie 2008, Jager, C-420/06, Rep., p. I-1315, punctul 46).

- 49 În cazul de față, din decizia de trimitere rezultă că, prin intermediul celei de a treia și al celei de a patra întrebări, instanța națională solicită precizări, în realitate, cu privire la regimul fiscal aplicabil unui produs precum cel în discuție în acțiunea principală și care corespunde eventual definiției bioetanolului cuprinse în articolul 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/30. Astfel, din Directivele 92/83 și 2003/96 rezultă că tratamentul fiscal al unui asemenea produs depinde în special de clasificarea sa în NC.
- 50 Pentru a se furniza instanței de trimitere un răspuns util, trebuie, așadar, ca a treia și a patra întrebare să fie interpretate în sensul că urmăresc să se stabilească, în esență, dacă dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că un produs precum cel în cauză în acțiunea principală, care corespunde eventual definiției bioetanolului cuprinse în articolul 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/30, care este produs din biomasă prin intermediul unei tehnologii care se deosebește de tehnologia de producere a alcoolului etilic de origine agricolă, care conține mai mult de 98,5% alcool etilic și substanțe care îl fac impropriu consumului uman, care îndeplinește cerințele proiectului de normă europeană pr EN 15376 pentru bioetanolul folosit drept combustibil și care nu este denaturat printr-o procedură specială de denaturare, este, în ceea ce privește accizele aplicabile, supus dispozițiilor Directivei 92/83 sau dispozițiilor Directivei 2003/96.
- 51 Evroetil consideră că un astfel de produs intră sub incidența Directivei 2003/96, în special întrucât, fiind impropriu consumului uman, nu poate fi impozitat ca alcool alimentar. În schimb, Direktor, guvernele bulgar și elen, precum și Comisia consideră că un astfel de produs se încadrează, în ceea ce privește tratamentul său fiscal, în Directiva 92/83. Comisia susține în special că aplicarea Directivei 92/83 este prioritară în raport cu aplicarea Directivei 2003/96.
- 52 În această privință, trebuie amintit că dispozițiile Directivei 2003/30 nu impun statelor membre obligația de a introduce sau de a menține în vigoare un regim de scutire fiscală în favoarea biocombustibililor. Prin urmare, din dispozițiile directivei menționate nu poate fi dedus niciun drept la o scutire fiscală (a se vedea în acest

sens Hotărârea din 10 septembrie 2009, Plantanol, C-201/08, Rep., p. I-8343, punctele 33-38). Astfel, contrar susținerilor Evroetil și ale instanței de trimitere, calificarea drept „bioetanol” în sensul Directivei 2003/30 nu influențează tratamentul fiscal care trebuie acordat, în temeiul dreptului Uniunii, unui produs precum cel în discuție în acțiunea principală.

53 În al doilea rând, trebuie subliniat că, potrivit considerentului (27) al Directivei 2003/96, aceasta nu aduce atingere aplicării dispozițiilor relevante din Directiva 92/83 când produsul destinat utilizării, pus în vânzare sau utilizat drept carburant sau aditiv de carburant este alcoolul etilic definit în Directiva 92/83. Prin urmare, astfel cum a menționat în mod întemeiat Comisia, în ceea ce privește alcoolul etilic în sensul Directivei 92/83, aplicarea dispozițiilor Directivei 2003/96 este subsidiară în raport cu aplicarea dispozițiilor Directivei 92/83. Astfel, numai dacă un produs calificat drept „alcool etilic” potrivit acestei ultime directive este exonerat de accize potrivit aceleiași directive se vor putea aplica, dacă este cazul, dispozițiile Directivei 2003/96 cu privire la acest produs.

54 Potrivit articolului 20 prima liniuță din Directiva 92/83, noțiunea „alcool etilic” vizează printre altele „toate produsele cu o tărie alcoolică reală pe volum de peste 1,2 % vol și sub codurile NC 2207 și 2208”. Codul NC 2207 privește în special alcoolul etilic nedenaturat cu o tărie alcoolică reală pe volum de peste 80 % vol, precum și alcoolul etilic denaturat de toate tipurile.

55 Un produs precum cel în discuție în acțiunea principală, care este un alcool etilic cu o tărie alcoolică reală pe volum de peste 80 % vol, se încadrează, așadar, în codul NC 2207.

- 56 Faptul că termenul „bioetanol” nu apare în cuprinsul acestei poziții din NC nu este pertinent în această privință. Astfel, în interesul securității juridice și al facilității controalelor, criteriul decisiv pentru clasificarea tarifară a mărfurilor trebuie căutat, în general, în caracteristicile și în proprietățile lor obiective, astfel cum au fost definite în formularea poziției din NC și în notele de secțiune sau de capitol (a se vedea printre altele Hotărârea din 18 iulie 2007, Olicom, C-142/06, Rep., p. I-6675, punctul 16 și jurisprudența citată). Astfel, un produs precum cel în discuție în acțiunea principală, deși prezintă anumite particularități legate în special de modul de producere, nu constituie mai puțin, în raport cu caracteristicile și cu proprietățile sale obiective, un alcool etilic cu o tărie alcoolică reală pe volum de peste 80 % vol.
- 57 Faptul că un astfel de produs este impropriu consumului uman este, cu toate acestea, lipsit de relevanță în ceea ce privește clasificarea sa la poziția NC 2207. Astfel cum reiese din chiar titlul Directivei 92/83, aceasta urmărește armonizarea structurilor accizelor atât asupra băuturilor alcoolice, cât și asupra alcoolului în mod general (Hotărârea din 9 decembrie 2010, Repertoire Culinaire, C-163/09, Rep., p. I-12717, punctele 27 și 29).
- 58 Din cele de mai sus rezultă că un produs precum cel în discuție în acțiunea principală, încadrat în codul NC 2207 și având o tărie alcoolică reală pe volum de peste 1,2 % vol, corespunde definiției alcoolului etilic cuprinse în articolul 20 prima liniuță din Directiva 92/83. Prin urmare, potrivit articolului 19 alineatul (1) din directivă, acesta trebuie să fie supus accizei armonizate prevăzute de directiva respectivă, sub rezerva scutirii prevăzute la articolul 27 alineatul (1) literele (a) și (b) din aceeași directivă.
- 59 Rezultă din textul acestei dispoziții că acordarea sau refuzul scutirii de accize depinde de metoda de denaturare. Dacă aceasta a fost aprobată în cadrul Uniunii, alcoolul nu este supus accizei potrivit literei (a) a dispoziției respective. Dacă, în schimb, alcoolul conținut într-un produs care nu este destinat consumului uman a fost denaturat prin intermediul unei metode aprobate într-un stat membru, trebuie să se aplice scutirea prevăzută de aceeași dispoziție la litera (b). În plus, dacă metoda de denaturare nu

corespunde niciuneia dintre cele aprobate de normele Uniunii sau de sistemele de drept naționale, produsul nu poate fi scutit (Hotărârea din 7 decembrie 2000, Italia/Comisia, C-482/98, Rec., p. I-10861, punctele 40 și 41).

60 În această privință, trebuie amintit de asemenea că denaturarea este o operațiune care, prin adăugarea intenționată de anumite materii, constă în a face ca alcoolul să fie toxic astfel încât să fie imposibilă transformarea sa pentru a fi utilizat ca aliment [a se vedea în acest sens Hotărârea Italia/Comisia, citată anterior, punctele 21 și 22; a se vedea de asemenea, cu titlu informativ, notele explicative ale SA elaborate de Organizația Mondială a Vămirilor și referitoare la poziția 2207 din SA, la care fac trimitere notele explicative NC referitoare la codul NC 2207, adoptate de Comisie potrivit articolului 9 alineatul (1) litera (a) a doua liniuță și potrivit articolului 10 din Regulamentul nr. 2658/87, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 254/2000 al Consiliului din 31 ianuarie 2000 (JO L 28, p. 16, Ediție specială, 02/vol. 12, p. 33), în versiunea în vigoare la 1 ianuarie 2007 (JO 2006, C 50, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 18, p. 3)].

61 În cazul de față, rezultă din decizia de trimitere că nicio materie denaturată nu a fost adăugată intenționat la produsul în discuție în acțiunea principală pentru a-l face în mod ireversibil impropriu consumului uman. Prin urmare, este suficient să se constate că acesta nu a fost denaturat în sensul articolului 27 alineatul (1) litera (a) sau (b) din Directiva 92/83, fără a fi nevoie să se examineze aspectul dacă metoda de denaturare urmată corespunde uneia dintre metodele aprobate prin normele Uniunii sau prin sistemul de drept bulgar.

62 Prin urmare, este lipsit de relevanță faptul că, în ceea ce privește Republica Bulgaria, descrierea denaturărilor care trebuie utilizate pentru denaturarea completă a alcoolului în conformitate cu dispozițiile articolului 27 alineatul (1) litera (a) din Directiva 92/83 nu a fost introdusă în Regulamentul nr. 3199/93 decât prin intermediul Regulamentului nr. 67/2008, la fel ca aspectul, susținut de Evroetil în cursul ședinței,

presupunând că ar fi dovedit, potrivit căruia dispozițiile specifice referitoare la denaturarea bioetanolului au fost introduse în legislația bulgară abia în cursul anului 2011. În plus, din decizia de trimitere rezultă că, la data faptelor vizate de întrebările adresate Curții, articolul 4 din Legea privind accizele prevedea deja la punctul 12 că „«[d]enaturare» înseamnă un procedeu prin care se adaugă la alcoolul etilic substanțe otrăvitoare sau substanțe cu gust sau miros neplăcut (adaosuri), care fac ca alcoolul să fie periculos pentru sănătate sau impropriu consumului”.

- ⁶³ De altfel, împrejurarea că un produs precum produsul în discuție în acțiunea principală este impropriu ca atare consumului uman nu este suficientă pentru a permite să se considere că acesta a fost denaturat în sensul articolului 27 alineatul (1) litera (a) sau (b) din Directiva 92/83. Astfel, după cum rezultă din cuprinsul punctului 60 din prezenta hotărâre, denaturarea constă în adăugarea intenționată de anumite materii la un alcool pentru a-l face impropriu consumului uman în mod ireversibil. Or, simplul fapt că acest alcool este toxic prin el însuși nu exclude posibilitatea de a fi tratat pentru a i se înlătura toxicitatea. În această privință, considerând că cerința caracterului ireversibil al denaturării urmărește evitarea oricărei posibile evaziuni, fraude sau a oricărui abuz în domeniul scutirii de accize, costul acestui tratament, prin el însuși, chiar dacă ar fi extrem de ridicat, nu ar putea, contrar celor sugerate de Evroetil, să fie suficient pentru a înlătura o astfel de posibilitate.

- ⁶⁴ În sfârșit, după cum a arătat în mod întemeiat Comisia în cursul ședinței, proiectul de normă europeană pr EN 15376, înlocuit între timp cu norma EN 15376:2011, intitulată „Carburanți pentru automobile – Etanolul ca bază a amestecului cu benzină – Cerințe și metode experimentale” și aprobată de Comitetul European pentru Normalizare la 24 decembrie 2010, cuprinde la punctul 4.3 o listă de denaturări recomandate și care nu au efecte nocive asupra vehiculelor. Susținerea Evroetil potrivit căreia denaturarea produsului în discuție în acțiunea principală nu ar putea fi impusă întrucât l-ar face impropriu utilizării ca biocombustibil trebuie, așadar, înlăturată.

- ⁶⁵ Din cele de mai sus decurge că un produs precum cel în discuție în acțiunea principală, care corespunde definiției alcoolului etilic cuprinse în articolul 20 prima liniuță din Directiva 92/83 și care nu a fost denaturat în conformitate cu articolul 27 alineatul (1) literele (a) și (b) din această directivă, nu poate fi scutit de acciza armonizată prevăzută de directiva respectivă. Astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 53 din prezenta hotărâre, o astfel de constatare exclude posibilitatea ca acesta să intre sub incidența Directivei 2003/96.
- ⁶⁶ Având în vedere cele de mai sus, se impune să se răspundă la a treia și la a patra întrebare că dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că un produs precum cel în discuție în acțiunea principală, care conține mai mult de 98,5% alcool etilic și care nu a fost denaturat printr-o procedură specială de denaturare, trebuie supus accizei prevăzute la articolul 19 alineatul (1) din Directiva 92/83, chiar dacă este produs din biomasă prin intermediul unei tehnologii care se deosebește de tehnologia de producere a alcoolului etilic de origine agricolă, conține substanțe care îl fac impropriu consumului uman, îndeplinește cerințele prevăzute de proiectul de normă europeană pr EN 15376 pentru bioetanolul folosit drept combustibil și corespunde eventual definiției bioetanolului cuprinse în articolul 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/30.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- ⁶⁷ Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) declară:

- 1) Definiția bioetanolului cuprinsă în articolul 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/30/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 mai 2003 de promovare a utilizării biocombustibililor și a altor combustibili regenerabili pentru transport trebuie interpretată în sensul că se referă și la produsele precum cel în cauză în acțiunea principală, care este obținut, printre altele, din biomasă și care conține mai mult de 98,5 % alcool etilic, dacă este pus în vânzare ca biocombustibil pentru transport.
- 2) Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că un produs precum cel în discuție în acțiunea principală, care conține mai mult de 98,5 % alcool etilic și care nu a fost denaturat printr-o procedură specială de denaturare, trebuie supus accizei prevăzute la articolul 19 alineatul (1) din Directiva 92/83/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind armonizarea structurilor accizelor la alcool și băuturi alcoolice, chiar dacă este produs din biomasă prin intermediul unei tehnologii care se deosebește de tehnologia de producere a alcoolului etilic de origine agricolă, conține substanțe care îl fac impropriu consumului uman, îndeplinește cerințele prevăzute de proiectul de normă europeană pr EN 15376 pentru bioetanolul folosit drept combustibil și corespunde eventual definiției bioetanolului cuprinse în articolul 2 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/30.

Semnături